

ÜZENET

A venezuelai magyar evangéliumi keresztyénekhez

xxv. évfolyam 4.szám 1976.

Az Úr adta

az Úr vette el

legyen áldott az ő

Szent Neve!

Dömötör Ede páter

Neved előtt kereszt . . .

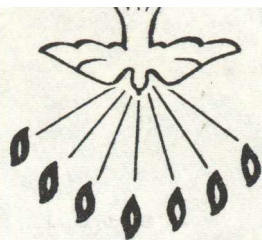
A kereszt tövében jártál kedves Páterem, s most is előtted jár a kereszt. Nem újság számodra a "KERESZT". Uradat követted s most is vele lakol. Sokszor megvédtelek, s sokszor biztattalak: vigyázz magadra, nézz a híveidre! Te ígérted, meg is próbáltad de szíved, lelked s hited elragadt Urad szerelmébe. Mostad a lábait szegénynek, gazdagnak; jaj de nagyon szeretett az Úr, hogy Téged nekünk adott. Téged gondos pásztort sokszor gondatlannak, szerető szívedet hányszor hazugnak, mondották már sokan; de mikor itt hagytál, tudták meg igazán, hogy csak "gondos és szerető pásztor" illett rád. Boldog lehetsz Páter, hogy Uradhoz tértél s mellőled a kereszt elédbe került! Isten Hozzád Testvér Urunk hű szolgája, ki halta után is itt vagy, hogy biztass hűségre, imára!

Magyar katolikus Testvéreim! Közös a gyászunk de közös a reményiségünk is! Nem csak Ti hanem mi is szenvedjük Páterünk hiányát! De bízunk benne, hogy a Ti és a mi hitünk elég lesz ahhoz, hogy Isten megsegítsen és rendeljen Nektek és nekünk egy magyar katolikus lelkeszt aki járhat Éde páter nyomdokai-ban.

Isten legyen oltalmunk és őrizőnk, s adjon mindnyájunknak elég hitet ahhoz, hogy mi is a kereszt útján haladjunk!

Leskó Károly ev. lelkész

PÜNKÖSD

"Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat ahol, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Megteltek mind Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak."

A Lélek megoldja a nyelveket és megvilágosítja az elméket. A feloldozás és felszabadulás részegítő élményét élték az apostolok át. Az élmény ereje és hangulata a bujdosás és magukba zárkózottságból kiemelte őket. Péter már a tömegek előtt prédikált. A pünkösd hitelményt a Szentlélek indítása és ereje tette "pünkösd élményé".

A mai "pünkösd élményünk" is csak ezekből a forrásokból eredhet. A Szentlélek minket is hív, indít, küld, - bódítóan eszméltet az önmagunkból való kilépésre. Magunkra maradt testvérek készüljünk a nagy eszmélődésre, a nagy találkozásra. Pünkösd perzselő tüze nem múlhat el anélkül, hogy minket is meg ne érintsen.

A mai korunk feltétlenül szüksége van "pünkösd élménnyel" feltöltött és feleszmélt emberekre. Nekünk is megadatik ez az élmény. Iramodjunk neki ennek a magasztos útnak; kifelé a betegségben sajgó világba, hogy egészséges krisztusi lelket leheljünk embertársaink felé. Forrjunk össze a pünkösd Lélekkel feloldozást és feleszmélést lehelve a vajudó világba!

L.K.

L e v é l L á z á r L á s z l ó h o z

A CARACASI R.KAT.MINDSZENTY EGYHÁZKÖZSÉG

E L N D K É H E Z .

Kedves Laci!

Még mindig a mai temetés hatása alatt vagyok.Nehéz felfogom,hogy a Páttert temettük.Az egész szertartás alatt,a Magyar Házban,vagy a sírnál,szemeim önkénytelenül is keresték az ő megszokott kedves alakját a papok között,vagy Leskó Karcsi mellett,-hogya újra,meg újra fájdalmasan döbbenjek rá,hogy ő az, aki a piros-fehér-zöld zászló alatt nyugszik.Megvallom,a temetőben a venéz himnusz eléneklése után eltávolodtam a sír közeléből;nem akartam hallani,ahogy a betonlapok tompa dobbanásokkal zárják le végső klostrom-cellájának fedelét.Nem mintha azt gondolnám,hogy a Páttert zavarná a szűk hely,csak éppen én nem tudom őt másképp elképzelni,mint poros saruban az utca sarkán porpuestora várva,hivatalos helyeken mások ügyét végezve,a titkárnöknek és alkalmazottaknak érmécskéket,szentképeket osztogatva,a Magyar Házban vagy a Protestáns Gyülekezet megmozdulásain,mindezt a saját gyülekezeti és katonai munkája mellett,fáradhatatlanul,jókedvűen,magát nem kimélve,testének fájdalmaiban Pál apostol módján "örvendezve", - HITTEL és SZERETETTEL, Istene és magyarsága iránt.

Bizony igaz,amit a temetőben mondtál nekem,hogy a Páter még halálában is a magyaroknak csinál propagandát,amihez

talán szeretném hozzátenni, hogy nem lenne ez így, ha nem sugárzott volna egész lényéből mérhetetlen Isten-hite.

Nem kell ahhoz katolikusnak lenni, hogy az ő emléke példaképpen és buzdítóan hasson. Élő példája volt annak, hogy az Istenbe vetett hit örömteljes és erőadó. D volna bizonyára az első, aki az ilyesféle megkülömböztetést elvetné. Emlékeim kincsei között özömm egyik mondását, hadd adjam át Neked is. Valamilyen rendezvény alkalmával megjegyeztem neki, hogy úgy látom, több protestáns köszönti őt "dicsértessék"-el vagy "laudetur"-al mint katolikus. Felelete: "Pityukám - hát nem ugyanazt dicsérjük mindketten?". Érezte ezt mindenki, protestáns, vagy katolikus, láttuk, hogy szívesen jön templomunkba prédikálni vagy csak látogatni, nem tartotta meg magának, hanem örömmel osztotta meg ve-lünk életének talán legnagyobb boldogságát, Mindszenty biboros úr látogatását. Mindig a két gyülekezet közötti megértést és jóviszonyt kereste.

Mi is magunkénak tartottuk és mint olyat gyászoljuk.

Talán ezeketán csodálkozhat, hogy gyülekezetünk részéről nem jelent meg gyászjelentés az ujságokban. Nem jelent meg, mert úgy gondoljuk, hogy Ede Páter erre nem sokat adna. Az erre kiadandó összeget, a mellékelt 68 500.-ról szóló csekken keresztül, inkább szeretnénk eljuttatni a r.k. Egyházközséghez azzal a kérelemmel, hogy fordítsátok olyan célra, amiről gondolkodtok, hogy a Páternek legkedvesebb volna. Azt hisszük, hogy emlékének ezzel tudunk legjobban adózni.

Fogadd, Laci, Egyházközséged nevében az én Gyülekezetem szívből jövő részvétét. Veletek érzünk, hiszen tudjuk, mit jelent lekipásztor nélkül lenni.

De kívánom, adjon erőt nektek az a gondolat, amit Leskó Károly mondott a gyászbeszédében: "Isten nagyon szeretheti a caracasi magyarokat, hogy ennyi éven keresztül Dömötör Edét adta nekik." Ennek a nagy szeretetnek a jele már megnyilvánult rajtunk, protestánsokon, a múltban, amikor nem hagyott sokáig árván. Csak annyit kérdezett tőlünk, hogy van-e hitünk?, akarunk, hogy ne essünk kétségbe, hanem próbáljuk az ő munkáját továbbra is ellátni.

Töletek is csak ennyit kér, mutassátok meg, hogy egy gyülekezet nem halandó emberen, hanem az örök Istenbe vetett hiten alapszik.

Bizom benne, hogy Titeket is meg fog segíteni most, mint ahogy azt annyiszor tette mindannyiunkkal a múltban. Egyházközséged nehéz órájában engedd, hogy Gyülekezetem szerető kezét nyujthassam Felétek. Engedd, hogy támogassunk, ahol tudunk, amint mi is mindig kaptunk Töletek segítségét, amikor arra szükségünk volt.

Szeretettel

Caracas, 1976 április 14.-én

Vladár István

Gyülekezeti gondnok

GONDOLATOK

Élni csak azért, hogy az ember meghaljon, ez túl kevés. Meghalni, hogy élhessünk, ez egy csapásra megváltoztatja az élet értelmetlenségét.

A misszió nem igehirdetés csak, hanem elsősorban élet.

Az igazi imádság nemcsak elmond mindent Istennek, hanem figyel és oda-hallgat arra, amit Isten mond.

Jézus a múltadat megtisztította, a jelenedet elrendezte, a jövődet biztosította.

HIREINK !

† Dr. Zádory Attila 1921 - 1976
Április 29.-én hunyt el gyülekezetünk hűséges presbitere.
Gyülekezetünk Presbitériuma, lelkesze és az egész gyülekezet
osztozik családjá fájdalmában. Feltámad a mi Urunkban!

Dr.id.Nyerges Miklós tb. gondnok május 14.-én tölti be 79 évét.
Ez alkalomból köszöntjük őt és kívánjuk Isten gazdag áldását
további életére.

Buenos Aires

Az Egyesült Protestáns Teológia tartotta évi közgyűlését, melyen
nt.Leskó Károly képviselte venezuelai egyházunkat.

Caracas

Konfirmandus és hittanórás fiataljaink és gyerekeink rendezésé-
ben május 9.-én rendeztük meg istentisztelet után az Anyák-
napját.

Barquisimeto

Az istentisztelet magyar résztvevői.
1975.

K O N F I R M Á C I Ó

Pünkösöd napján június 6.-án fogják hitüket megvallani a következő fiataljaink:

Bisits Huba
Czobor Andor
Kajsza Ágnes
ifj.Nyerges Miklós
Palócz Erzsébet
Palócz Lajos
Palócz Péter
Tarlós Ilma
Zádory Attila

K A T O L I K U S É R T E S I T Ó

Közös megemlékezés Dr.Ravasz László ny.ref. püspökről.
Meleg hangú cikkben emlékezik meg a Katolikus Értésítő az ökuménikus istentisztelet keretében tartott megemlékezésről.

"Csak Istenben megboldogult Mindszenty József bíboros Urunk látogatásakor láttunk ekkora tömeget és éltünk át olyan áhítatos, lelkek mélyéig hatoló, meleg légkört templomainkban, mint márc. 21.-én d.e. a Katolikus Egyházközség kezdeményezésére, a Guadalupe Intézet kápolnájában, a múlt év. augusztusában elhunyt Dr.Ravasz László ref. püspök emlékére rendezett ökuménikus istentiszteleten. Az oltárnál ott láttuk Péter Dömötör Ede lelkipásztorunkat és nt. Leskó Károly prot.lelkészt igazi testvéri közösségben. Éreztük, hogy Mindszenty bíboros és Ravasz püspök lelke, szelleme körül leng, körül simogat bennünket, amikor szívünket felemeltük az Úrhoz..."

"Protestánsok és katolikusok együtt énekelték "A Keresztfához megyek..."-böjti éneket s a lelkekben kivirágzott a nagy magyar család, a magyar közösség boldog tudata, büszke érzése. Ebben az áhítatos légkörben Leskó Károly nagytiszteletű úr prédikációja külön értelmet kapott. A szárnyaló, magával ragadó és megrázó emlékező szavai külön méltatást érdemelnének, mert mélyen behatolt a lelkek-szívek legmélyebb rejtekeibe. Magyar Jeremiásnak nevezte Ravasz püspököt, aki nem csak Krisztus és Egyháza szenvedéseit, fájdalmait sirta el, hanem népe, nemzete, hazája nagy megpróbáltatásait is."

"Azonban a legnagyobb, legszebb elismerő szavakat mégis a nagyközönség általános óhaja fejezte ki ... Miért nem lehet havonként ... megismételni az ilyen ökuménikus istentiszteleteket, ahol hetekre szóló lelki tartalommal tölthetünk meg mindnyájan?"

Lázár László elnök

Caracas, 1976 április 20.

Nagytisztelätü
Dr. Békly Zoltán ny. Püspök Ürnak
New York

Nagytisztelätü Püspök Ür!

A caracasi "Feltámadás" Protestáns Magyar Egyházközség presbitériuma, a gyülekezet nevében, hálás köszönetét küldi Nagytisztelätü Püspök Ürnak az Egyházak Világ Tanácsának a mult év december 10-én Nairobi-ban megtartott világgyűlésén az erdélyi magyarság és egyházak védelmében kifejtett tevékenységéért.

Egyházunk tagjai, éppen úgy, mint a világ minden részén szétszórt magyarság, mélységes aggodalommal figyelik a román kormány és hatóságok irtó és megsemmisítő hadjáratát az erdélyi magyarság felszámolására, mely ellen a nagy nemzetközi politikai szervezetek semmit sem tesznek. Éppen ezért nagy reményekkel vártuk Nt. Püspök Ür Nairobi-i felszólalásának és benyújtott Memorandumának hatását az Egyházak Világ Tanácsa részéről. Sajnos mindezideig hiába. Sajnos a cinkos elhallgatás és elhallgattatás változatlanul érvényesül az Egyházak Világ Tanácsának politizáló vezetői részéről.

Milyen szomorú és milyen elkéserítő a Magyarország-i de főleg Erdély-i protestáns Püspökök közömbös magatartása. Tudjuk, hogy a néhai Mindszenty Hercegprímás mártiri ereje nem mindenkinek adatott meg. De a "Kereszt" óta ismerjük az "áldozat" erejét. Az egyházi vezető nem csak tisztséget, hanem áldozatot is kell vállaljon. Ha nem teszi, méltatlan a "Kereszt" szolgálatára.

Mind ezek ismeretében Gyülekezetünk tagjai teljes mértékben tudják értékelni Nt. Püspök Ür fáradhatatlan erőfeszítéseit az életveszélyben lévő erdélyi magyarság megmentése érdekében. Kérjük az Ür Istent, hogy adjon erőt és kitartást Önnek, de főleg nagy hitet Püspök Ürünknek, hogy változatlan erővel tudja folytatni ezt a súlyos és talán reménytelennek látszó harcot. Ilyen nagy ügyet nem a végső kimenetelre, hanem a szándéka minősíti.

Ismételve kérve Isten áldását Nagytisztelätü Püspök Ür életére és munkájára, maradunk atyafiságos szeretettel és tisztelettel

a Presbitérium

Mostanában érkeztek külföldre azok az otthoni magyar újságok, amelyek arról számolnak be, hogy milyen országos ünnepekkel emlékeztek meg 1945 április 4.-éről, Hazánk Szovjet megszállását befejező, az uralkodó rendszer szerinti "felszabadulás" napjáról. Nemcsak a hírlapok, hanem az irodalmi, műszaki és más folyóiratok is lelkesedve hálálkodnak a "nagy felszabadítónak", de a legszomorubb az, hogy az egyházi lapok is hálaadó Isten-tiszteletekről írnak ismereteket és vezércikkekben méltatják a "nagy nap" történelmi jelentőségét.

Ha valaki szabad földön, az emigráció biztonságában erről igazságosan akar beszélni, vagy írni, nem szabad elfelejtenie, hogy ahol a sajtószabadság ismeretlen és sem papíryagot, sem nyomdát nem kap a sajtótermék, ha nem a rendszer urainak parancsa szerinti közleményt tartalmaz, - ott nem lehet csodálkozni az ilyenfajta sajtó-közlemények tartalma miatt. És nem szabad szigorúan megítélni még az egyházi újságok kiadóit, szerkesztőit és íróit sem, akik annak a kényszerüsből felállított élet-szabálynak engedelmessékednek, ami így szól: "A viharban a gyenge nádszál meghajlik és életben marad, de az ellenálló erős tölgy kettétörik és elpusztul!" Emiatt ott, ahol az Isten-tiszteletek lefolyása is istentagadó hivatalos szervek ellenőrzése alatt áll, igazságtalan dolog lenne súlyosan megbírálni és kárhóztatni azokat a lelkipásztorokat, akik április 4-én parancsra, hálaadó Isten-tiszteletekkel voltak kénytelenek meggyaláznni Isten házáat. Inkább sajnálni kell azokat, a talán ma még többségben levő lelkészeket, akik jobb meggyőződésük ellenére megáldották azokat, akik átkot érdemeltek volna.

Mert vajjon miről imádkozhatnak az ilyen Isten-tiszteleteken? Hálálkodtak annak az idegen hadseregnek, amely a harcok alatt magyar katonák százezreit megölte és később, a "felszabadítás" után tömegesen hurcolta el a polgári lakosságot és tüntette el örökre? Vagy azokért a "felszabadítókért" könyörögtek, akik magyar nőket tízezer számra megbecstelenítettek? Avagy dicsérgették azokat az ál-magyar hőhérokat, akik az idegen hatalom fegyvereinek támogatásával ártatlan emberek ezreit kirozták halálra, vagy tettek nyomorékká egész életükre?

1945 április 4-e és annak évfordulóit minden hivatalos dicsőítés és elködösítés ellenére az igazi magyarokat lelkipásztorokat és hűveiket egyaránt, ezekre emlékeztetik. És ezeket a rémségeket feledni sem lehet, nemcsak azért, mert a "felszabadítók" ma is megszállva tartják hazánkat, hanem azért sem, mert a rendszer jóvoltából országszerte mindenfelé szobrok, terek, utcák és intézmények hirdetik "hősies" tetteiket. -Valamikor Hazánkban október 6-án gyászkeretben jelentek meg az ujságok és gyász-Isten-tiszteleteket tartottak párszáz magyar hősnak 1849-ben, a szabadságharc leverése után történt kivégzése és fegyházra ítélése emlékére. 1945 április 4-e után külön "hőhértörvények" alapján az otthoni rendszer hivatalos kimutatása szerint is több, mint 13 ezer embert ítéltek halálra, vagy ezzel egyenlő életfogytiglani kényszermunkára. Ebben a kimutatásban nincsen benne az 1956-os szabadságharc után kivégzett és elhurcolt sokezer ember gondosan titokban tartott száma. Érdemes itt megjegyezni, hogy az összes legyőzött országokban elítélt "háborús és népellenes" bűnösök száma együttesen is csak egy csekély hányadát teszi ki az otthon elítéltekének. Ausztriában pl. összesen csak egy (!) halálos ítéletet hoztak.

Még az emigrációban is vannak, akiknek az a véleménye, hogy ezeket a "régi dolgokat" el kell felejteni, mert keresztyén hitünk megbocsátásra kötelez bennünket. Akik így vélekednek, elfelejtik, hogy Krisztus Urunk a megbánt bűnök megbocsátását hirdette és tanította, otthon pedig egy idegen hatalom segítségével hatalmon levő kisebbség megbánás helyett kihívóan dicsekedik az elkövetett bűnökkel és ezáltal lehetlenné teszi a kettészakadt nemzet kiengesztelődését.

Egy ismert emigráns magyar író egyik erről szóló írásában összehasonlítja az 1726 aug. 25.-i "mohácsi vést" követő 160 évig tartott török uralmat, a Szovjetnek 1945. április 4-e utáni, ma 31 éve tartó uralmával. Az író szerint a két uralom egyformán Hazánk kifosztását és szabadságától való megfosztását jelenti, de a kettő között mégis van egy alapvető különbség. A török sohasem követelte, hogy a leverett és elnyomott ország megünnepelje a megszállás kezdő napjának az évfordulóját, a magyarság akkori vezetőinek viszont eszük ágában sem volt, hogy ezt önként cselekedjék. Pedig akkor a "sötét" középkorban élt az emberiség és egy "pogánynak" nevezett hatalom volt a megszálló. -Lelkők rajta, akik otthon nem érzik át az összehasonlításban rejlő nemzeti megaláztatást, sőt megsértődnek ha valaki erről beszél, vagy ír.

Caracas, 1976. május hó.

Id. Dr. Nyerges Miklós

Congregación Húngara
Apartado 68.360 Altamira, Caracas 106.

Pastor George Pósfay
The Lutheran World
Federation
Route Fernex 150
(CH-1211 GENEVE 20)
SUIZA

IMPRESOS

Lelkész: nt. Leshó Károly

1stentiszteletek: Minden vasárnap reggel 9 am

Konfirmáció oktatás és hittanóra minden hétfőn délután 6 pm

Lelkészhivatal telefonja: 33.73.52

Legutóbbi hírek:

A "Padre Cabrera" állami szanatóriumban helyeztük el Grósz Ferencet. Ottmár Nóra naponként látogatja és házi koszttal látja el. Állapota javulásnak indult. Isten áldását kérjük a gondoskodó szívre.

Magyar Ház

Meleg szívvel köszöntjük Gábor Aron íróat, aki május 7.-én tartott előadásában - beszélgetésében, több mint egy órán keresztül annyira leköttette hallgatóit, hogy senki sem vette észre az idő múlását. Mélységesen beszántott magyarságunk legégetőbb problémáiba. Megoldásokat és új feladatokat adott. Valóban mindenki elismerését elnyerte. Gábor Aron személyében is az ő magyar tehetség megnyilatkozását látjuk, melyet kemény szenvedések kovácsolták a nagy összefüggések meglátására.

Valencia: Bs. 2.000.- gyűlt össze koszorúmegváltás címén.